

Arrest

nr. 153 724 van 30 september 2015
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2012 leggen de verzoekende partij en haar partner K.Q. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op dezelfde datum dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Europese Unie. Op 24 januari 2013 wordt in antwoord op de aanvraag van 6 augustus 2012 de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 13 november 2013, bij arrest met nummer

113 733, verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 24 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 augustus 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 22 januari 2014 wordt in antwoord op de aanvraag van 12 augustus 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Op 25 juni 2014, bij arrest met nummer 126 212, vernietigt de Raad de beslissing van 22 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 februari 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 29 juli 2014 wordt in antwoord op de aanvraag van 10 februari 2014 de beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 juli 2015, bij arrest met nummer 149 583, vernietigt de Raad de beslissing van 29 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juli 2014 werd in antwoord op de aanvraag van 12 augustus 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Op 13 juli 2015, bij arrest met nummer 149 582, vernietigt de Raad de beslissing van 29 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 10 februari 2015 wordt in antwoord op de aanvraag van 11 augustus 2014 de beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest 'historiek werkloze' van ACV-Kempen waaruit blijkt dat zij in de periode maart-augustus 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat ze deze werkloosheidsvergoeding heden nog ontvangt; deze gegevens zijn bijgevolg niet langer actueel.
- loonfiches voor de periode april-mei 2014 (ASAP Interim); loonfiches voor de periode mei-september 2014 (Manpower Belgium); loonfiches voor de periode augustus-oktober 2014 (Ritmo Interim): uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon in de periode april-oktober 2014 via verschillende uitzendkantoren tewerkgesteld was via uitzendarbeid: aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, de referentiepersoon tewerkgesteld was op verschillende tewerkstellingsplekken via verschillende uitzendkantoren, en er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond, is met deze documenten niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Daarnaast legt de referentiepersoon documenten voor waaruit blijkt dat ze spaartegoeden heeft (printscreens van rekeningen bij Belfius, BNP Paribas/Fortis, BPost Bank en Argenta).

Met betrekking tot deze bestaansmiddelen dient opgemerkt te worden dat het onmogelijk valt in te schatten hoe snel dit totaalbedrag zal worden opgebruikt. Er vanuit gaan dat betrokkene gedurende langere periode kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.

Voor zover de referentiepersoon niet het spaartegoed zelf, maar de rente van dit bedrag wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon geen documenten voorlegt waaruit blijkt welk rendement ze heeft op dit spaartegoed.

Bijgevolg is ook met de voorgelegde documenten betreffende de spaartegoeden van de referentiepersoon niet afdoende aangetoond dat ze beschikt over afdoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gezag van gewijsde.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Betreffende de motivering van de beslissing

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

De motivering van de bestreden beslissing is, zoals hierna ten overvloede zal blijken, op verschillende punten gebrekkig.

Betreffende het gezag van gewijsde van het arrest dd. 25.06.2014

Op 12.08.2013 werd door verzoeker een aanvraag tot verblijf ingediend dewelke geweigerd werd op 22.01.2014. Hiertegen tekende verzoeker beroep aan op 03.03.2014. Een arrest volgde op 25.06.2014 en de bestreden beslissing werd vernietigd stellende dat “niettegenstaande de stand op een zichtrekening inderdaad een momentopname vormt, is de Raad van oordeel dat het in casu kennelijk onredelijk is om gelet op de grootte van het bedrag op de zichtrekening te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet het bewijs aflevert over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Met dergelijk bedrag kan de referentiepersoon zichzelf en zijn gezin gedurende jaren onderhouden zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.”

Op 29.07.2014 besliste de DVZ in weerwil van het arrest van uw Raad inzake opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om volgende redenen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in op 12.08.2013. De aanvraag werd geweigerd op 22.01.2014. Deze weigering werd vernietigd door de Raad op 25.06.2014,

Bij de toenmalige aanvraag werden als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon de volgende documenten voorgelegd: bewijs van werkloosheidsuitkering jan-juni 2013

en nog twee aanslagbiljetten van de personenbelasting betreffende het inkomstenjaar 2010 en 2011 van de Belgische referentiepersoon en een aantal overzichten van rekeningen van betrokkene, zowel zicht- als spaarrekeningen bij verschillende banken.

Wat betreft de werkloosheidsuitkering dient te worden opgemerkt dat deze overeenkomstig art.40ter van de wet van 15.12.1980 enkel in overweging kan worden genomen voor zover de Belgische referentiepersoon ook aantoonbaar daadwerkelijk op zoek te zijn naar een job. Bewijzen van dat actief werk zoeken, werden in het kader van deze aanvraag echter niet binnen gebracht binnen de voorziene termijn van 3 maanden. Opmerkelijk is ook wel dat de aanvraag tot verblijf dateert van augustus 2013, maar dat bewijs van de ontvangen werkloosheidssteun zich beperkt tot de maand juni, Het is dus zelfs niet helemaal duidelijk in hoeverre de Belgische referentiepersoon nog over dit inkomen beschikte in augustus 2013.

De aanslagbiljetten van het inkomen van 2010 en 2011 kunnen geen voldoende zicht bieden op het inkomen van de Belgische referentiepersoon gezien deze aanslagbiljetten te ver in de tijd teruggaan.

Wat betreft het overzicht van de spaartegoeden van betrokkene dient te worden opgemerkt dat, alhoewel het hier alles samen over een aardig bedrag gaat, er onvoldoende uitsluitend is, welk rendement de Belgische referentiepersoon heeft uit deze spaartegoeden. Bij gebrek aan een duidelijk zicht op de rente uit dit vermogen kan niet worden ingeschat of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (dus rente) beschikt om te kunnen voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art.40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de Belgische referentiepersoon niet de rente wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, maar wel degelijk het beschikbare spaartegoed wenst aan te wenden, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). De Belgische referentiepersoon verstreekt daar echter geen enkele informatie over. Uit welk inkomen de rekeningen worden gespijsd, blijkt niet of nauwelijks uit het dossier. Enkel van het bedrag bij Belfius staat vermeld dat het overgrote deel uit een 'liquidatie' werd overgemaakt (faillissement van een zaak?), Dit doet vermoeden dat het om een eenmalig beschikbaar bedrag gaat. Hoe vlug het spaartegoed zal worden opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkenen. Er automatisch vanuit gaan dat betrokkene jarenlang kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.

Betrokkene heeft sinds 12.08.2013 een nieuwe aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie gedaan. Betreffende deze aanvraag wordt heden echter eveneens een nieuwe beslissing genomen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op basis van een andere rechtsgrond het verblijfsrecht geniet of heeft aangevraagd. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5C* lid van het KB van 8.10.1981 een bevel van toepassing is."

Hiertegen tekende verzoeker beroep aan op 10.09.2014 en zette het volgende uiteen:

Na het vernietigingsarrest van uw Raad van 25 juni 2014 beslist de DVZ inzake opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om dezelfde redenen als de bestreden beslissing in het voornoemd vernietigingsarrest (stuk 2).

Niettegenstaande dat het vernietigingsarrest van uw Raad in zijn beschikkend gedeelte duidelijk en onvoorwaardelijk aangeeft dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel, toereikend en voldoende zijn, beslist de DVZ in weerwil van dat arrest opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om dezelfde redenen als dewelke aangehaald in de bestreden beslissing van het voornoemd aangehaald arrest.

De verwerende partij miskent hiermee het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad. Hoewel de uitspraken van de Raad geen precedentwerking hebben in het algemeen, hebben zij een bindende werking voor de partijen ten aanzien van wie deze is uitgesproken. Verwerende partij verwacht deze twee duidelijk met elkaar door wat hierna zal volgen.

In casu heeft uw Raad beslist dat: niettegenstaande de stand op een zichtrekening inderdaad een momentopname vormt, is de Raad van oordeel dat het in casu kennelijk onredelijk is om gelet op de grootte van het bedrag op de zichtrekening te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet het bewijs aflevert over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Met dergelijk bedrag kan de referentiepersoon zichzelf en zijn gezin gedurende jaren onderhouden zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel."(eigen stijlzetting)

Het gevolg van zulk vernietigingsarrest is dat deze dient te verdwijnen uit de rechtsorde gelet op het bestaan van de schending van de rechtsbeginselen.

Gelet op het duidelijk en onvoorwaardelijk karakter van het beschikkend gedeelte van het voornoemd vernietigingsarrest van uw Raad diende de DVZ zijn beslissing aan te passen en verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfskaart. De oorspronkelijke aanvraag van verzoeker werd immers geweigerd om reden dat de inkomsten van verzoeker dewelke bestaan uit 234.411,62EUR in courant geld op hun

rekening en 2893,41EUR/maand uit tewerkstelling, niet voldoende zijn om ervoor te zorgen dat hij niet ten laste zou vallen van het sociaal bijstandstelsel.

Door thans opnieuw te oordelen dat deze inkomsten onvoldoende zijn, stellende "Wat betreft het overzicht van de spaartegoeden van betrokkene dient te worden opgemerkt dat, alhoewel het hier alles samen over een aardig bedrag gaat, er onvoldoende uitsluit is, welk rendement de Belgische referentiepersoon heeft uit deze spaartegoeden. Bij gebrek aan een duidelijk zicht op de rente uit dit vermogen kan niet worden ingeschat of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (dus rente) beschikt om te kunnen voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art.40ter van de wet van 15.12.1980. Voorzover de Belgische referentiepersoon niet de rente wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, maar wel degelijk het beschikbare spaartegoed wenst aan te wenden, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). De Belgische referentiepersoon verstrekt daar echter geen enkele informatie over. Uit welk inkomen de rekeningen worden gespijsd, blijkt niet of nauwelijks uit het dossier. Enkel van het bedrag bij Belfius staat vermeld dat het overgrote deel uit een 'liquidatie' werd overgemaakt (faillissement van een zaak?),

Dit doet vermoeden dat het om een eenmalig beschikbaar bedrag gaat. Hoe vlug het spaartegoed zal worden opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkenen. Er automatisch vanuit gaan dat betrokkene jarenlang kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking."(eigen stijlzetting) schendt verweerster het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad.

Verweerster is een pingpong spel aan het spelen door steeds na een vernietigingsarrest van de Raad de geschonden regels opnieuw in zijn beslissing op te nemen terwijl dit niet de bedoeling is geweest van de wetgever bij het oprichten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De uitspraken van de Raad dienen bindende gevolgen te hebben voor de partij ten aanzien van wie deze werd uitgesproken, in casu de Belgische staat.

Echter, wanneer de arresten wel in het voordeel worden uitgesproken van de Belgische staat, gebruikt men deze als een precedent om de aanvragen van betrokkenen te weigeren.

In een rechtsstaat is zulk eenrichtingsrecht uit den boze. Door opnieuw te oordelen dat de inkomsten van verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende zijn, miskent verweerster het gezag van gewijsde van uw arrest van 25 juni 2014.

Op 10.02.2014 had verzoeker echter reeds opnieuw een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter Vw.

Op 29.07.2014 werd ook deze aanvraag geweigerd en dit met volgende motivering:

"Ter staving van de nieuwe aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie heeft betrokkene de volgende documenten voorgelegd: sollicitatiebewijzen van de Belgische referentiepersoon allerhande, het bewijs van het openen van een gezamenlijke rekening van betrokkene en de Belgische referentiepersoon met rekeninguittreksels, een bewijs van ziekteverzekering .

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden vermoedelijk de rekeninguittreksels overgemaakt. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene immers aan te tonen dat de Belg over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, ten minste ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Uit de rekeninguittreksels kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon van 23-31.12.2013 en van 1.01-14.01 en van 15.01-31.01 uitkering wegens ziekte (CM) heeft ontvangen. Er werd voor de maand januari nog een bijkomend bedrag overgemaakt dat omschreven staat als 'werkloosheid en invaliditeit'. Wat dit inkomen betreft van de CM en omwille van 'werkloosheid en invaliditeit', dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan een attest/brief van de uitbetalende instantie niet kan worden vastgesteld hoe dit concreet in elkaar zit. Nergens uit de rekeninguittreksels kan immers worden besloten voor welke duur de Belgische deze arbeidsongeschiktheidsuitkering kan en of zal genieten, in welke mate er enige evolutie zit in de arbeidsongeschiktheid en welke invloed dit geeft op het bedrag dat ter beschikking is. De sollicitatiebewijzen van de Belgische doen vermoeden dat die arbeidsongeschiktheid zich beperkt tot de periode opgenomen in de rekeninguittreksels en zij dus eigenlijk werkzoekende is. Er werd echter geen nieuwe informatie voorgelegd betreffende de werkloosheidsuitkering die de Belgische heden ontvangt. Vandaar dat het bedrag ervan niet kan geverifieerd worden en de toetsing dus, overeenkomstig het bedrag dat er zou moeten zijn overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, niet kan gemaakt worden.

Tenslotte blijkt uit de rekeninguittreksels eveneens dat er regelmatig bedragen worden overgemaakt door ASAP (interimkantoor). Deze bedragen worden wellicht overgemaakt in het kader van de tewerkstelling van betrokkene zelf. Gezien de Belgische reeds arbeidsongeschiktheidsuitkering in diezelfde periode ontvangt, kan bezwaarlijk het loon overgemaakt worden in het kader van haar

tewerkstelling. Gezien het wel degelijk de Belgische onderdaan is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om de gezinshereniger het verblijfsrecht te kunnen geven, kan geen rekening gehouden worden met het inkomen uit deze tewerkstelling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan niet besloten worden dat afdoende is aangetoond dat de Belgische referentie persoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen stellen dat aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

Overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid van het KB van 08.10.1981 is hier een weigeringsbeslissing zonder bevel te verkiezen. Er werd immers reeds een bevel opgenomen in een andere beslissing betreffende een gelijkaardige aanvraag op dezelfde datum. Een bevel in deze is overbodig."

Tegen voormelde beslissing werd tevens een annulatie- en schorsingsberoep ingesteld waarin verzoeker het volgende uiteenzette:

De aanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat verweerster van oordeel is dat er niet voldaan werd aan de inkomstenvoorwaarde vereist conform artikel 40ter Vw ofschoon verzoeker meer dan aannemelijk heeft gemaakt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Ter staving van zijn aanvraag legt verzoeker o.a. de volgende bewijzen van bestaansmiddelen voor van de referentiepersoon en van zichzelf:

- attest van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon van 01/2013-12/2013 waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering ontvangt van gemiddeld 800EUR per maand(...)

- attest van de mutualiteit dd 20.02.2014 betreffende de ontvangen uitkering van de referentiepersoon uit arbeidsongeschiktheid periode 12/2013-01/2014, gemiddeld +- 600EUR/maand (...)

- Bankuittreksels van de gezamenlijke rekening van het gezin met overzicht van het bovengenoemde ontvangen bedragen t.e.m. 02/2014

- Rekeninguittreksels van de referentiepersoon bij verschillende banken waaruit blijkt dat zij de volgende bedragen op haar rekeningen heeft staan (...):

ING: op datum van 24.05.2013 vertoont een saldo van 30.956 EUR en op 11.12.2013 een saldo van 45.956 EUR BNP Baribas Fortis: op 17.10.2013 een saldo van 33.179,04EUR Bpost: op datum van 17.10.2013 vertoont een saldo van 30.533,65EUR en op 10.02.2014 een saldo van 30.669,61EUR Belfius: op 17.10.2013 een saldo vertoont van 30.533,65EUR op 30.12.2013 een saldo van 55.606,97EUR en op 14.02.2014 een saldo van 99.606,97EUR

□ Zijnde in totaal 234.411,62EUR geld op haar bankrekeningen

- Aankoopbewijs mobilhome ter waarde van 33.500EUR van 10.09.2011 (...)

- Loonbrieven interim-arbeid van verzoeker van november 2012 tot 03/2014, waaruit blijkt dat verzoeker maandelijks gemiddeld 1500EUR per maand verdient(...)

- Tot slot ontvang het gezin tevens een kinderbijslag t.b.v. 593,41EUR/maand (...)

Het maandelijks gezinsinkomen van verzoeker bedraagt zodoende +- tussen 2700 en 2.900EUR. Daarnaast beschikt het gezin over 234.411,62EUR in courant geld op hun rekening.

Rekening houdend met deze elementen van het dossier kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de inkomstenvoorwaarden van artikel 40ter Vw.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit arbeidsongeschiktheid vermits" Uit de rekeninguittreksels kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon van 23-31.12.2013 en van 1.01-14.01 en van 15.01-31.01 uitkering wegens ziekte (CM) heeft ontvangen. Er werd voor de maand januari nog een bijkomend bedrag overgemaakt dat omschreven staat als 'werkloosheid en invaliditeit'. Wat dit inkomen betreft van de CM en omwille van 'werkloosheid en invaliditeit', dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan een attest/brief van de uitbetalende instantie niet kan worden vastgesteld hoe dit concreet in elkaar zit. dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan een attest/brief van de uitbetalende instantie niet kan worden vastgesteld hoe dit concreet in elkaar zit. Nergens uit de rekeninguittreksels kan immers worden besloten voor welke duur de Belgische deze arbeidsongeschiktheidsuitkering kan en of zal genieten, in welke mate er enige evolutie zit in de arbeidsongeschiktheid en welke invloed dit geeft op het bedrag dat ter beschikking is. De sollicitatiebewijzen van de Belgische doen vermoeden dat die arbeidsongeschiktheid zich beperkt tot de periode opgenomen in de rekeninguittreksels en zij dus eigenlijk werkzoekende is. Er werd echter geen nieuwe informatie voorgelegd betreffende de werkloosheidsuitkering die de Belgische heden ontvangt. Vandaar dat het bedrag ervan niet kan geverifieerd worden en de toetsing dus, overeenkomstig het bedrag dat er zou moeten zijn overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, niet kan gemaakt worden."

Deze redenering van verweerster kan niet worden gevolgd. Het attest van de CM dd 18.02.2014 vermeldt dat de referentiepersoon sinds 23.12.2013 tot heden en verder uitkering heeft ontvangen wegens arbeidsongeschiktheid en dat zij arbeidsongeschikt is van + 66%.

Het is voor verzoeker derhalve niet duidelijk hoe verweerster tot deze conclusie komt.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat bij de aanvraag van verzoeker dd 10.02.2014 er geen enkel bijkomende document werd gevraagd om voor te leggen. Dit blijkt uit de afgeleverde bijlage 19ter van 10. 02.2014. (...)

Verweerster blijft aldus zelf in gebreke aan verzoeker de documenten op te vragen dewelke zij nodig acht. Niettegenstaande dat heeft verzoeker op 09.05.2014(binnen de drie maanden na de aanvraag) aan de DVZ te Vosselaar uit volledigheidshalve nogmaals alle documenten overgemaakt die hij nodig achtte. (...) Hieruit blijkt ondubbelzinnig wat de inkomsten zijn van het gezin.

Verweerster blijft in gebreke in haar taak als een zorgvuldig bestuur om met alle dienstige stukken van het dossier rekening te houden. Verweerster schendt hiermee tevens de formele motiveringsplicht.

Verder wordt in de bestreden beslissing geen enkel woord gezegd over de gelden die het gezin op hun zicht en spaarrekeningen heeft staan. De referentiepersoon beschikt namelijk over behoorlijk financiële middelen om in haar eigen levensonderhoud en die van haar gezinsleden te voorzien zonder dat zij daarvoor hoeft te werken of ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel. In de redenering dat verzoeker en zijn partner de komende jaren niet zullen werken en het minimum maandelijks bedrag conform artikel 40ter Vw, waarover zij dienen te beschikken om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, ligt rond de 1300EUR, betekent dit dat verzoeker en de referentiepersoon met dit bedrag op de rekeningen gedurende 15 jaar kunnen leven. Er kan derhalve geen sprake zijn van een momentopname.

Dat daarnaast verzoeker ook zijn loonbrieven heeft voorgelegd van november 2012 tot 03/2014, waaruit voldoende blijkt dat hij 1500EUR verdient. Het gezin krijgt tevens kinderbijslag van 593,41EUR/maand.

Verweerster meent dat er geen rekening kan worden gehouden met deze inkomsten vermits " het wel degelijk de Belgische onderdaan is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om de gezinshereniger het verblijfsrecht te kunnen geven, kan geen rekening gehouden worden met het inkomen uit deze tewerkstelling" Deze redenering van verweerster is volledig misplaatst.

De inkomsten van verzoeker behoort tot de gezinsinkomsten van het gezin. Deze redenering vindt steun in artikel 42§ 1Vw die stelt dat er een behoefteanalyse dient gemaakt te worden" Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het voorgaande laat er geen twijfel over bestaan dat het bij de berekening van de bestaansmiddelen conform artikel 40terVw men rekening dient te houden met de gezinsinkomsten en niet met de inkomsten alleen van de referentiepersoon.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke behoeften van verzoeker en zijn partner om vast te stellen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze bepaling in de wet is een dode letter gebleven in de bestreden beslissing. Zodoende is de genomen beslissing niet conform de geldende wetgeving genomen en kan een dergelijke motivering de beslissing dan ook niet schragen.

De inkomsten van verzoeker en zijn partner zijn ruim voldoende om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Door geen rekening te houden met deze inkomsten van verzoeker schendt verweerster tevens artikel 40ter en 42 Vw.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat verweerster bij het nemen van haar beslissing rekening dient te houden met alle elementen van het dossier waarover zij beschikt. Echter wordt vastgesteld dat verweerster opzettelijk geen rekening houdt met bepaalde documenten dewelke zijn voorgelegd door verzoeker.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Beide voornoemde zaken naar aanleiding van de bestreden beslissingen dd. 29.07.2014 werden behandeld op 19.11.2014. Een uitspraak in deze zaken kwam tot op heden niet tussen.

Door verzoeker werd intussen op 11.08.2014 opnieuw een aanvraag ingediend op basis van artikel 40ter Vw..

Op 10.02.2015 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker te weigeren, wederom omwille van de inkomsten van de referentiepersoon.

Gelet op de motivering opgenomen in de eerdere beslissingen en deze in de beslissing dd. 10.02.2015, in casu de bestreden beslissing, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verwerende partij het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad dd. 25.06.2014 flagrant miskent en dit tevens blijft doen.

Betreffende de bestaansmiddelen

Artikel 40bis§2, 1e lid, 2° Vw. bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Artikel 40ter Vw. bepaalt het volgende:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)

Verzoeker legde betreffende de bestaansmiddelen, ondermeer, volgende documenten voor:

- Bewijs van inkomsten van mevrouw [V.P.Q.] periode 08/2013 t.e.m. 10/2014*
- Attest werkloosheidsuitkering periode 03/2014-08/2014*
- Loonbrieven van de heer [J.] periode 04/2014 t.e.m. 10/2014*
- Bankuittreksel met ontvangen kinderbijslag*
- Uittreksels spaarrekeningen (o.a. bij Belfius, BNP PARIBAS, BPOST)*

Verwerende partij is op basis van de voorgelegde gegevens van oordeel dat er niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter Vw..

Aangezien de bepaling van artikel 40ter, 3e lid Vw. twee regels inhoudt, nl. enerzijds dat betrokkene dient aan te tonen dat zijn partner over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Anderzijds wordt er door de wetgever geen minimumgrens van inkomsten opgelegd, noch wordt er bepaald waaruit deze inkomsten dienen te bestaan. Dit brengt met zich dat betrokkene met alle middelen kan aantonen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, voldoende zijn om te vermijden dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Aan verwerende partij wordt een appreciatiemarge overgelaten om te oordelen over de regelmaat, de stabiliteit en of de inkomsten toereikend zijn.

Deze redenering vindt tevens steun bij het CHAKROUN arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat het eisen van een inkomensvereiste uit den boze is: "Since the extent of needs can very greatly depending on the individuals, that authorisation (to impose an income requirement) must, moreover be interpreted as meaning that the member states may indicate a certain sum as a reference amount, but not as meaning that they may impose a minimum income level below which all family reunifications will be refused, irrespective of an actual examination of the situation of each applicant. That interpretation is supported by article 17 of the directive, which requires individual examination of applications for family reunification " (punt 48).

Tweede onderdeel van deze bepaling daarentegen stelt dat indien men over de bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wordt geacht aan die voorwaarde voldaan te zijn. D.w.z. indien men over inkomsten beschikt van minstens € 1.307,78/maand en brengt tevens met zich dat er geen controle a posteriori meer mogelijk is door de DVZ over de toerekenbaarheid of de stabiliteit van deze inkomsten. Er wordt geacht dat men aan die voorwaarde voldoet. Er is hier m.a.w. sprake van een dwingend regel, zonder controlemogelijkheid naderhand door verwerende partij. Er wordt evenmin bepaald waaruit deze inkomsten dienen te bestaan.

Slechts in de volgende gevallen wordt er geen rekening gehouden met deze inkomsten, nl.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt genoegzaam dat verzoeker, minstens de referentiepersoon, maandelijks over inkomsten beschikt van +- 1500€. Deze inkomsten zijn stabiel, toereikend en

regelmatig. Evenmin worden deze inkomsten uitgesloten door artikel 40ter, lid drie Vw. Hieruit volgt dat verzoeker op voldoende wijze heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, Vw. Niettemin weigert verwerende partij rekening te houden met deze inkomsten.

- Betreffende de werkloosheidsuitkeringen

Verwerende partij is van oordeel dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon deze uitkeringen nog steeds ontvangt. Verwerende partij stelt hierbij dat uit de voorgelegde stukken slechts blijkt dat de referentiepersoon slechts aantoonde werkloosheidsuitkeringen te hebben ontvangen tot en met augustus 2014. Zij verwijst hiervoor naar het voorgelegde attest van het ACV houdende een historiek van werkloosheidsuitkeringen en waarop uitkeringen vermeld staan voor de periode van maart tot en met augustus 2014. Verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat deze uitkeringen nog ontvangen worden en besluit dat zij dan ook niet langer actueel zijn.

Verwerende partij heeft hierbij evenwel geen aandacht geschonken aan de bankrekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en waaruit blijkt dat zij tevens uitkeringen ontving in september 2014. Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken dan ook gebrekkig beoordeeld en schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel alsook haar materiële motiveringsplicht.

- Betreffende de inkomsten uit interimarbeid

Voor zover dient te worden aangenomen dat interimarbeid per definitie tijdelijk is van aard, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoeker sinds augustus 2014 en tot op heden (lees: op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) voltijds tewerkgesteld is in een 38-urenweek. Zij presteerde deze arbeidsuren ook effectief. Momenteel is zij nog steeds werkzaam voor dezelfde firma.

Evenmin heeft verwerende partij enige aandacht gehad voor het feit dat mevrouw sedert april 2014 in het bezit gesteld werd van een activakaart, hetwelk met zich brengt dat haar werkgever aanzienlijke financiële voordelen geniet wat betreft haar tewerkstelling. De periodes waarover deze voordelen lopen betreffen enerzijds 21 kwartalen ofwel een vijftal jaar voor wat betreft de verminderde RSZ – bijdragen, en anderzijds voor wat betreft de werkuitkering 29 maanden ofwel tweeënhalf jaar.

Voor zover de inkomsten uit deze interimarbeid op zichzelf niet kunnen aantonen dat de referentiepersoon over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dient verwerende partij het bestaan van deze inkomsten niet geheel te negeren en deze af te doen als volledig irrelevant.

Immers werd er genoegzaam aangetoond dat er met een normale regelmaat gewerkt wordt, dit voltijds en bovendien dat de tewerkstelling vermoedelijk nog lange tijd zal doorlopen, daar waar mevrouw een interessante werknemer is voor haar werkgever gelet op de financiële voordelen dewelke zij hem kan bieden middels de activaregeling.

Verwerende partij had de inkomsten die de partner van verzoeker ontvangt zeer zeker in aanmerking dienen te nemen, weliswaar in combinatie met de spaartegoeden waarover zij beschikt.

- Betreffende de spaartegoeden

Aangezien uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon op 20.10.2014 over spaartegoeden beschikt van € 200.429,81 in totaal:

- ING: vertoont een saldo van € 46.406,62 op datum van 20.10.2014

- BNP Paribas Fortis: vertoont een saldo van € 33.657,52 op datum van 20.10.2014

- Bpost: vertoont een saldo van € 90.716,38 op datum van 11.08.2014

- Belfius: vertoont een saldo van € 29.649,29 op datum van 20.10.2014

Verweerster is van oordeel dat niet kan worden ingeschat hoe snel het totale spaartegoed opgebruikt zal worden. Opnieuw stelt verwerende partij dat het voorbarig zou zijn om er van uit te gaan dat verzoeker gedurende een langere periode aan de hand van deze spaargelden onderhouden zou kunnen worden. Opnieuw geeft verwerende partij er blijk van dat zij met de eerdere beslissing van Uw Raad dd. 25.06.2014 geenszins rekening wenst te houden.

Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat voor zover in het onderhoud van verzoeker zal worden voorzien met het rendement hetwelk zijn partner op deze spaartegoeden geniet, verzoeker in gebreke blijft mee te delen welk dit rendement is.

Nu stelt verzoeker zich vragen bij de houding die verwerende partij in casu aanneemt.

Uw Raad sprak zich over de spaartegoeden reeds uit en stelde zeer duidelijk dat het feit dat de saldi op de verschillende rekeningen een momentopname betreft opgevangen wordt door de hoegrootheid van deze bedragen. Verwerende partij blijkt van oordeel te zijn dat zij Uw eerdere beslissing simpelweg naast zich kan neerleggen. In navolging van Uw beslissing dd. 25.06.2014 en ook in de thans bestreden beslissing creëert verwerende partij een nieuw argument op basis waarvan zij meent alsnog bij haar beslissing te kunnen blijven. Dit nieuwe argument heeft betrekking op het rendement van de spaartegoeden. Verwerende partij stelt dat het desgevallend de bedoeling is om verzoeker te onderhouden middels de rente die de referentiepersoon op de spaargelden geniet en verwijt verzoeker vervolgens dat er wat dit rendement betreft geen informatie wordt verstrekt.

Het is in casu dan ook klaar en duidelijk dat verwerende partij redenen blijft zoeken om het verblijf van verzoeker te weigeren.

Voor zover verwerende partij zich vragen stelt omtrent het rendement, houdt niets haar tegen om de informatie dienaangaande op te vragen bij betrokkene.

Zij is hier overigens toe verplicht, voor zover verwerende partij, zij het onterecht, van oordeel is dat de inkomstenvoorwaarden van artikel 40ter Vw. niet vervuld zijn. (infra)

Echter, dient betrokkene enkel aan te tonen over voldoende inkomsten te beschikken om ervoor te zorgen dat hij niet ten laste komt te vallen van het sociaal bijstandstelsel. Verzoeker heeft dit op voldoende wijze aangetoond. Ten overvloede dient te worden benadrukt dat dit door Uw Raad eerder ook werd vastgesteld.

In de redenering dat verzoeker en zijn partner de komende jaren niet zouden werken, quod non, en het minimum maandelijks bedrag conform artikel 40ter Vw, waarover zij dienen te beschikken om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, rond de 1300EUR ligt, betekent dit dat verzoeker en de referentiepersoon met dit bedrag op de rekeningen gedurende ongeveer 13 jaar kunnen leven.

Artikel 40ter Vw. wordt door verwerende partij dan ook manifest geschonden.

- Betreffende de inkomsten uit arbeid van verzoeker zelf

Aangezien verzoeker tevens loonfiches voorlegde op naam van hemzelf en waaruit blijkt dat hij maandelijks een netto inkomen genereert van ongeveer € 1.500,00 per maand.

Over dit gegeven wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niets gezegd.

Door een dergelijk gegeven, hetwelk toch van belang is in de beoordeling die verwerende partij dient te maken, simpelweg niet in overweging te nemen en door evenmin aan te geven waarom dit gegeven niet in overweging genomen wordt, schendt verwerende partij haar formele motiveringsplicht.

In die zin oordeelde Uw Raad tevens in een arrest dd. 24.02.2015:

Or, le Conseil constate que la décision querellée ne fait aucune allusion à ces documents, et que la partie défenderesse n'y explique pas les raisons pour lesquelles elle a estimé ne pas devoir les prendre en considération. Il en résulte que la partie défenderesse ne pouvait, sans violer son obligation de motivation formelle, prendre la décision attaquée en faisant fi des pièces du dossier administratif susvisées, lesquelles lui ont été transmises en temps utile, à savoir avant qu'elle ne prenne sa décision.(RvV 24 februari 2015, n° 139 226).

Betreffende de behoefteanalyse

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter Vw omdat hij niet kan aantonen dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden.

Artikel 42, lid twee Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verweerster stelt in haar bestreden beslissing dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verwerende partij stelt daarbij dat aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan zo de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (artikel 40ter, 3e lid Vw.).

Verwerende partij is in casu van oordeel dat de inkomsten van de partner van verzoeker niet voldoen aan de voorwaarde gesteld in voornoemde bepaling.

Gelet op de bepaling van artikel 42, § 1, 2e lid Vw. dient de verwerende partij een behoefteanalyse te maken voor zover er aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet wordt voldaan. De overheid is in dat geval, overeenkomstig artikel 42, §1, 2e lid Vw. immers verplicht om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij een dergelijke analyse deed. Verwerende partij stelt slechts dat zij niet weet of de gelden waarover de referentiepersoon beschikt afdoende zullen zijn om verzoeker voor een langere periode te onderhouden.

Verwerende partij maakt tevens de opmerking niet te weten wat het rendement is van deze spaargelden. Nergens in de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij onderzocht heeft wat de specifieke behoeften zijn van verzoeker en zijn partner, noch dat verwerende partij geïnformeerd heeft naar het rendement van de spaartegoeden.

Verzoeker legde tevens loonfiches voor op zijn naam voor de periode april tot oktober 2014. Hieromtrent werd door verwerende partij in het geheel niets gezegd.

Voor zover de inkomsten van de referentiepersoon uit interimarbeid op zich niet beschouwd kunnen worden als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, had de verwerende partij anderzijds wel rekening dienen te houden met het bestaan van deze inkomsten in combinatie met het bestaan van de, overigens aanzienlijke, spaartegoeden. Op het moment van de bestreden beslissing, zijnde op 10.02.2015, verblijft verzoeker overigens reeds jaren in België zonder dat hij ten laste is gevallen van de overheden. Indien verweerster de nodige behoefteanalyse had gedaan in hoofde van de referentiepersoon kon zij vaststellen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt voldoende zijn voor het gezin om in hun eigen behoeften te voorzien. Verweerster is dan ook manifest in gebreke gebleven om met de vereiste zorgvuldig haar beslissing te nemen. Dat verwerende partij artikel 42 Vw. , het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Het belang van de behoefteanalyse werd normaal door Uw Raad benadrukt in een arrest dd. 02.02.2015:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die de verzoekende partij en haar echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het gemiddeld maandloon van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt zodat zij een risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In weerwil van wat de verwerende partij in haar nota betoogt, houdt voormeld motief niet in dat zij in concreto heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag is waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GWH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. In deze kan de verzoekende partij worden gevolgd waar ze stelt dat de verwijzing naar de armoedegrens arbitrair is. Ten overvloede kan ook nog worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.(RvV 2 februari 2015, 137 741)

Er dient in casu te worden vastgesteld dat verwerende partij geenszins de moeite heeft genomen om alle dienstige stukken uit het administratief dossier te bestuderen. Verwerende partij heeft haar beslissing derhalve niet gesteund op alle dienstige gegevens van het dossier noch heeft zij uiteengezet waarom bepaalde gegevens niet in overweging werden genomen. Verwerende partij legt niet alleen het gezag van gewijsde van de beslissing van Uw Raad dd. 25.06.2014 naast zich neer, doch zij schendt met haar beslissing tevens de bepalingen van artikel 40ter en artikel 42 Vw., het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook haar materiële en formele motiveringsplicht.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Uit het administratief blijkt dat de verzoekende partij bij schrijven van 10 november 2014 loonfiches van haar eigen tewerkstelling heeft overgemaakt, met name loonfiches voor de periode april tot en met oktober 2014. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat omtrent voormelde stukken gemotiveerd werd.

Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.1.2.2. Voorts betwist de verzoekende partij de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de spaartegoeden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Deze beoordeling gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Dit artikel bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

In casu betwist de verwerende partij niet dat de referentiepersoon een groot bedrag op haar rekeningen heeft staan. De verwerende partij meent echter dat het onmogelijk valt in te schatten hoe snel dit totaalbedrag zal worden opgebruikt. Ze meent dat het een voorbarige gevolgtrekking is om te stellen dat de verzoekende partij gedurende een langere periode hiervan onderhouden wordt. Voorts stel ze dat indien de referentiepersoon en de verzoekende partij de rente van die spaartegoeden zouden willen gebruiken voor hun levensonderhoud, er niet werd medegedeeld hoeveel de rente bedraagt. De

verwerende partij concludeert echter dat de spaartegoeden niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over afdoende, regelmatig en toereikende bestaansmiddelen.

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt echter niet met welk soort inkomsten een Belgische referentiepersoon bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “*stabiel*”, “*toereikend*” en “*regelmatig*” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit spaartegoeden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. *In casu* is het bedrag dat ter beschikking staat duidelijk gedefinieerd. Voorts volgt uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel dat de Belgische referentiepersoon moet “aantonen” dat hij thans over deze bestaansmiddelen “beschikt”.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de invoeging van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitvoerig besproken. Daarbij wordt er de aandacht op gevestigd dat mensen die aan gezinshereniging doen over de middelen moeten beschikken om menswaardig te leven, dat het moet gaan om voldoende middelen van bestaan en dat het gaat over bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (*Parl.St.*, Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018). In elk geval mag deze voorwaarde geen onaanvaardbare belemmering worden op het recht op gezinshereniging. (*Parl.St.*, Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018, 206).

Indien de verwerende partij meent dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel en regelmatig zijn, dient zij overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over te gaan tot een behoeftanalyse. De wetgever heeft door deze wetsbepaling in de Vreemdelingenwet in te voeren de verwerende partij er immers willen toe aanzetten “*om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid*” (*Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Er blijkt echter niet dat de verwerende partij een dergelijke behoeftanalyse heeft doorgevoerd. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zonder voorafgaand onderzoek of bijkomende motivering dat “*Met betrekking tot deze bestaansmiddelen dient opgemerkt te worden dat het onmogelijk valt in te schatten hoe snel dit totaalbedrag zal worden opgebruikt. Er vanuit gaan dat betrokkene gedurende langere periode kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.*” De Raad wijst er nogmaals op dat het bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft vaststaat en dat bovendien de verzoekende partij ook nog loonfiches van haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd. Bijgevolg kon er redelijkerwijze van de verwerende partij verwacht worden dat zij overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse zou hebben uitgevoerd en omstandig zou hebben gemotiveerd waarom het bedrag dat de referentiepersoon en de verzoekende partij *in casu* ter beschikking hebben al dan niet stabiel, regelmatig en toereikend is. Te dezen kan ook worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur evenmin in staat is om op absolute wijze stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie. In dit verband merkt de Raad op dat de verwerende partij eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en zo niet een einde te stellen aan het recht op verblijf.

Eveneens wordt de schending van de artikelen 40ter juncto 42 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS